

דף ט.

עין משפט א

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"א ה"ה

מְנַחָה שֶׁנִּפְּל לְתוֹכָהּ שֶׁמֶן מְנַחָה אַחֲרַת *אוּ שֶׁמֶן חֲלִין כָּל
שֶׁהוּא נִפְסָלָה. חִסֵּר שֶׁמֶנָּה פְּסוּלָה. חִסֵּר לְבוֹנְתָה כְּשֶׁרָה.
וְהוּא שֶׁיְהִיוּ עָלֶיהָ שְׁנֵי קוֹרְטֵי לְבוֹנָה אֲבָל קֹרֵט אֶחָד
פְּסוּלָה שֶׁנֶּאֱמַר אֵת כָּל לְבוֹנְתָה:

צ. כסף משנה מנחה שנפל לתוכה שמן מנחה אחרת וכו'. בפ' ראשון דמנחות (דף י"א) תנן
ריבה שמנה חיסר שמנה וכו' פסולה ובגמ' היכי דמי ריבה שמנה א"ר אלעזר כגון
שהפריש לה שני לוגין ולוקמה כגון דעריב בה שמן דחולין ושמן דחבירתה וכו' ר"א לא
מיבעיא קאמר לא מיבעיא דחולין ודחבירתה דפסיל אבל הפריש לה שני לוגין הואיל והאי
חזי ליה והאי חזי ליה אימא לא ליפסיל קמ"ל: חיסר לבונתה כשירה וכו'. שם במשנה חיסר
לבונתה פסולה ובגמ' ת"ר חסרה ועמדה על קורט אחד פסולה על שני קורטים כשירה
דברי ר' יהודה ר"ש אומר על קורט אחד כשירה פחות מכאן פסולה וכו' א"ר יצחק בר
יוסף א"ר יוחנן ג' מחלוקת בדבר דר"מ סבר קומץ בתחלה וקומץ בסוף. ופירש"י ר"מ
סתם מתני' דקתני חיסר לבונתה פסולה ופסק רבינו כר' יהודה וצריך ליתן טעם למה לא
פסק כסתם מתני' ואפשר שטעמו משום דר"י ור"ש פליגי עליה והו"ל ר"מ יחידאה
לגבייהו ולא חיישינן לסתמא כיון דרבים פליגי עליה ובפלוגתא דר"י ור"ש ידוע דהלכה
כר"י וא"ת כיון דסתם רבי כר"מ הוה ליה למיפסק כוותיה י"ל דכיון דלא אשכחן בכרייתא
דפליגי אלא ר"י ור"ש טפי הוה עדיף לפרושי מתני' אליבא דר"י דהלכתא כוותיה לגבי
ר"ש מלאוקומי לה בפלוגתא תליתאה ור"י דאמר ג' מחלוקות בדבר בעא לדיוקי לישנא
דחסר לבונתה דמשמע אפי' חיסר כל שהוא. ואינו מוכרח. ועוד דמדר"י נשמע דס"ל
דהלכה כר"י מדאמר ג' מחלוקות בדבר ר"מ ור"י ור"ש בידוע דהלכה כר"י לגבייהו דאל"כ
לא הל"ל הכי אלא אמתני' דחיסר לבונתה הו"ל א"ר יוחנן אפילו חיסר כל שהוא:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"א הט"ז

הַקָּרִיב הַקֹּמֵץ בְּלֹא מִלַּח פְּסוּלָה ק. שֶׁהַמֶּלַח מְעַכֵּב בַּמִּנְחָה
כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. מִנְחָה שֶׁחֲסָרָה קֹדֶם קְמִיצָה. יָבִיא מִתּוֹךְ
בֵּיתוֹ וַיִּמְלֶאנָה. שֶׁהַקְּמִיצָה הִיא הַקּוֹבֵעַת לֹא נְתִינָתָה
בְּכָלִי שָׂרֵת:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"א הי"ז

הַתְּנַדֵּב קֹמֵץ לְבוֹנָה בְּפָנָי עֲצָמוֹ ר. אִם חָסַר כָּל שֶׁהוּא
פְּסוּל. וְכֵן שְׁנֵי בְּזִיכֵי לְבוֹנָה שְׁעַם הַלֶּחֶם אִם חָסַר אֶחָד
מֵהֶן כָּל שֶׁהוּא פְּסוּלִין. עַד שֶׁיְהִיוּ שְׁנֵי קְמִצִין מִתְחַלָּה
וְעַד סוּף:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ה

עין משפט ב

וְהַעוֹף בְּשְׁנֵי דְבָרִים ש. בְּמִלִּיקָה. וּבְמִצוֹי הַדָּם:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ג

עין משפט ג

כִּיצַד הָעוֹלָה. אֶחָד עוֹלֵת הָעוֹף וְאֶחָד עוֹלֵת בְּהֵמָה
וְהַקֹּמֵץ וְהַלְבוֹנָה וּמִנְחַת כֹּהֲנִים וְהַחֲבִיתִין וּמִנְחַת נְסֻכִים

ק. כסף משנה הקריב הקומץ בלא מלח פסולה וכו'. הכי דרשינן בפרק הקומץ רבה (דף כ'): מנחה שחסרה וכו'. בפ"ק דמנחות (דף ט') פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש וידוע דהלכתא כר"י ועוד דהא איתותב ר"ל:

ר. כסף משנה התנדב קומץ לבונה בפ"ע וכו'. בפ"ק דמנחות (דף י"א): מימרא דרב יצחק בר' יוסף אמר ר"י:

ש. כסף משנה ומ"ש והעוף בשני דברים וכו'. משנה בפ' קדשי קדשים (דף ס"ד ס"ה):

מוֹעֲלִין בְּהֵן מִשְׁעַת הַקֹּדֶשׁ עַד שִׁיֵּצְאוּ אַחַר שְׂרַפְתָּן עַל
הַמִּזְבֵּחַ לְבֵית הַדָּשָׁן:

עין משפט ד הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"י ה"ג
עיין לעיל דף ח: עין משפט א

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ב ה"ז

הַשּׁוֹחֵט בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף הַהַכְּשֵׁר כָּל הַבָּשָׂר בְּדָם שִׁיֵּצְא
בַּשְּׂחִיטָה. לְפִיכָךְ אִם לֹא יֵצֵא מֵהֵן דָּם בַּשְּׂחִיטָה הָרִי כָּל
בְּשָׂרָן צָרִיךְ הַכְּשֵׁר כְּכֹל הָאֹכְלִין שֶׁלֹּא הִכְשִׁרוּ:

עין משפט ה הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"ז

וְדָם שִׁשְׁקָעָה עָלָיו חֲמָה אִילָא נִזְרַק נִפְסַל הַזֶּבַח. וְאִם
זָרְקוּ לֹא הִרְצָה:

עין משפט ו הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג ה"ה
עיין לעיל עין משפט ב

עין משפט ז הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ג
עיין לעיל עין משפט ג

עין משפט ז' הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ד

וְכֵן פָּרִים הַנִּשְׂרָפִין וְשִׁעִירִים הַנִּשְׂרָפִין מוֹעֲלִין בְּהֵן
מִשְׁעַת הַקֹּדֶשׁ עַד שִׁשְׂרָפוּ וְתִגְמַר שְׂרַפְתָּן בְּבֵית הַדָּשָׁן

ת. כסף משנה השוחט בהמה חיה ועוף וכו'. משנה פ"ב דחולין שם וכת"ק:

א. כסף משנה ודם ששקעה עליו חמה וכו'. מימרא בס"פ איזהו מקומן (דף נ"ו):

וַיִּתֵּן הַבָּשָׂר. אֲבָל קִדְּם שְׂוֵתָךְ מוֹעֵלִין בּוֹ וְהוּא בְּבֵית הַדָּשָׁן :

עין משפט ט

הרמב"ם שאר אבות הטומאה פ"י ה"ג

עיין לעיל דף ח: עין משפט א

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ב ה"ז

עיין לעיל עין משפט ד

עין משפט י

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ט ה"ג

פְּרִים וְשִׁעִירִים הַנְּשָׂרְפִים יֵישׁ בָּהֶם סֶפֶק אִם הִלִּינָה וְהִצִּיאָה קִדְּם שְׂוֵגִיעַ זְמַנָּם לְצֵאת פּוֹסְלָת בְּשָׂרָם

ב. כסף משנה פרים ושעירים הנשרפים וכו'. בס"פ טבול יום (דף ק"ה): בעיא דלא איפשיטא: כתב הר"י קורקוס ז"ל יש לתמוה על רבינו שכתב ספק זה שהרי לא נסתפקו בגמ' אלא לדעת ר"ל שאמר פרק כל התדיר עדיין לא הגיע זמנו לצאת אבל לר"י שסובר שבשר כיון שסופו לצאת ליכא לספוקי מידי מכ"ש כאן שחייב להוציאו וכמו שהקשו מאי קא מבעיא ליה ותירצו דלא מיבעיא אלא לר"ל וכיון דרבינו פ"א פסק כר"י אין עוד ספק ואיך כתב רבינו שהוא ספק. ונראה שסובר רבינו שמ"ש שם כן הוא קודם שידענו שאין זריקה מועלת לאכלו אבל אחר שהעלינו במעילה שאין זריקה מועלת לאכלו אלא לשרפו כיון שיצא פסול באכילה כיון שעדיין לא הגיע זמנו, ואפשר שמ"ש אליבא דמ"ד וכו' הכוונה לומר שמפני אותו טעם נסתפקו כאן ולכך לא אמרו אליבא דר"ל קא מיבעיא ליה והשתא ניחא דבעי אליבא דהלכתא דודאי כיון שהדבר ברור שאין הלכה כר"ל לגבי ר"י לא ה"ל לשאול סתם מהו אלא ודאי גם לר"י שייכא בעיין עכ"ל: וכן אם יצא חצי הבהמה ברוב האבר וכו' וכן אם נשאום ה' להוציאן ויצאו ג' וכו'. גם זה שם בעיא דלא איפשיטא: כתב הראב"ד לפיכך נפסלו מספק א"א לא היתה אותה בעיא וכו'. ואני אומר אע"פ שאותה בעיא היתה סתמית בעי רבי אליעזר פרים ושעירים הנשרפים [שיצא רובן במיעוט אבר] יש לפרש לענין פיסול יוצא כדברי רבינו ועוד דלעיל בסמוך מייתי גמרא בעי רבי אליעזר יציאה (קודם זריקת דמים) מהו שתועיל בפרים ושעירים הנשרפים ואיכא למימר מדהך בעיא לענין פיסול יוצא האי בעיא נמי לענין פיסול יוצא. ועל מ"ש רבינו וכן אם נשאום כתב א"א אף זו לענין טומאת בגדים וכו'. טעמו מדאמרינן בתר רוב מתעסקין אזלינן או בתר רוב בהמה ומדנקט רוב מתעסקים משמע ליה דלענין טומאת המתעסקים הוא ועוד

כְּאִימֹרֵיהֶן אוֹ אֵינָהּ פּוֹסְלֹת בְּשָׂרָן. לְפִיכָךְ פּוֹסְלִין אוֹתָן
 לְהַחְמִיר וַיִּשְׁרְפוּ בְּעֶזְרָה. וְכֵן אִם יֵצֵא חֲצֵי הַבְּהֵמָה בְּרֹב
 הָאֵיבָר אִם מִחֲזִיקִין אוֹתָן כִּיּוֹצֵא הוּאִיל וַיֵּצֵא רֹב הָאֵיבָר
 אוֹ עֲדִין אֵינָן יוֹצֵאִין שְׁהָרִי לֹא יֵצֵא רֹב הַבְּהֵמָה. לְפִיכָךְ
 נִפְסְלוּ מִסְפֵּק וַיִּשְׁרְפוּ בְּעֶזְרָה. וְכֵן אִם נִשְׂאוּם חֲמִשָּׁה
 לְהוֹצִיאָן וַיֵּצֵאוּ שְׁלֹשָׁה וְנִשְׂאָרוּ שְׁנַיִם. וְהוֹצִיאוּ הַשְּׁלֹשָׁה
 חֲצֵי הַבְּהֵמָה הָרִי אֵלּוּ נִפְסְלוּ מִסְפֵּק וַיִּשְׁרְפוּ בְּעֶזְרָה.
 וַיִּרְאֶה לִי שְׂאִין אֵלּוּ צְרִיכִין לְהַמְתִּין עַד שֶׁתַּעֲבֹר צוּרְתָן
 הוּאִיל וְהֵן עוֹמְדִין לְשִׁרְפָה לְעוֹלָם אֲפֹלוּ לֹא נִפְסְלוּ:

עין משפט כ הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח ה"ז

אֵין חֲיִבִּין כְּרֹת אֶלָּא עַל אֲכִילַת דְּבָרִים שֶׁהִתְרוּ בֵּין לְאָדָם
 בֵּין לְמִזְבֵּחַ. אֲבָל אִם אָכַל מִן הַמִּתֵּיר עֲצָמוֹ אֵינוֹ חֲיִב
 כְּרֹת אֶלָּא לּוֹקֵה כְּאוֹכַל פְּסוּלֵי הַמְּקוֹדְשִׁין שְׂאִין בָּהֶם
 פְּגוּל. כִּי־צַד. מְנַחָה שְׁנֵת־פְּגֻלָּה. הָאוֹכַל כְּזֵית מִשְׁיָרֵיהָ
 בְּמִזֵּיד חֲיִב כְּרֹת. אֲבָל אִם אָכַל מִן הַקֶּמֶץ שְׁלָה אוֹ מִן

דאמרינן התם בסמוך בעי ר"א פרים ושעירים הנשרפים שיצאו וחזרו מהו מי אמרינן כיון
 דנפקי איטמו להו או דילמא כיון דהדור הדור ומדבעיא זו לענין טומאה קמייתא נמי לענין
 טומאה ונראה שלפיכך כתב ומי שיש לו לב יבין זאת. ולדברי רבינו י"ל דההיא דרוב
 מתעסקין לא מכרעא דתהוי לענין טומאה ולא לענין פיסול יוצא וכן בעיא דבסמוך לא
 מכרעא ואע"פ שפירש"י כדברי הראב"ד כבר הקשו עליו התוס' והעלו כפירוש רבינו וגם
 רש"י גבי בעיא דיצא חצי כתב דלענין אם נטמא אח"כ שישרף בפנים קא מיבעיא ליה.
 כתב הר"י קורקוס ז"ל כתב רבינו שא"צ באלו עיבור צורה אלא מפני שמא הוא שורף
 קדשים שאין ראויים לשריפה ומשום ביזוי קדשים נגעו בה אבל אלו שממה נפשך נשרפין
 הם ומתחלתם דינם לשריפה לענין שינוי מקום אין צורך לעבור צורה ואין כאן ביזוי
 הקדשים עכ"ל:

הַלְבוּנָה אֵינוֹ חַיֵּב כָּרַת. לְפִי שֶׁהֵן הֵן הַמִּתִּירִים אֶת
הַשִּׁירִים לְאָדָם. וְכֵן זֶבַח שְׁנַת־פָּגֵל. הָאוֹכֵל כְּזֵית מִבְּשָׂרוֹ
אוֹ מֵאֵימורָיו אוֹ מִבְּשָׂר הָעוֹלָה חַיֵּב כָּרַת. אָבֵל אִם אָכַל
כְּזֵית מִן הַדָּם אֵינוֹ חַיֵּב עָלָיו מְשֹׁם פָּגוּל. שֶׁהַדָּם מִתִּיר
אֶת הָאֵימורִין לְקָרֵב לְמִזְבֵּחַ וְהָאֵימורִין מִתִּירִין אֶת
הַבָּשָׂר לְאָדָם. וְדָם הָעוֹלָה מִתִּיר בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ. וְדָם
חֲטָאת הָעוֹף מִתִּיר בְּשָׂרָה לְכֹהֲנִים. וְדָם עוֹלֹת הָעוֹף
מִתִּיר בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ. וְדָם חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת מִתִּיר
אֵימורֵיהֶם לְמִזְבֵּחַ. לְפִיכֵךְ חַיֵּבִין עַל אֵימורֵיהֶן מְשֹׁם
פָּגוּל. הַקֶּמֶץ וְהַלְבוּנָה מִתִּירִין הַשִּׁירִים לְכֹהֲנִים. שְׁנֵי
כִּבְשֵׁי עֶזְרָת מִתִּירִין שְׁתֵּי הַלֶּחֶם לְכֹהֲנִים. וְכֵן שְׁנֵי בְּזִיכֵי
לְבוּנָה מִתִּירִין לְחֶם הַפָּנִים לְכֹהֲנִים. אָבֵל דְּבָרִים שְׂאִין
לָהֶם מִתִּירִין כְּגוֹן בְּשָׂר חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת וּמִנְחֹת
הַנְּשָׂרְפוֹת אֵינָן מִתְּפַגְּלִין לְעוֹלָם:

עין משפט ל

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ד

עיינ לעיל עין משפט ח

עין משפט מ

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ג

עיינ לעיל עין משפט ג

עין משפט נ. ס.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ב

כָּל קִדְשֵׁי קִדְשִׁים מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁהֶקְדָּשׁוֹ עַד שְׂיִזְרֹק הַדָּם. נִזְרַק הַדָּם מוֹעֲלִין בָּהֶן בְּדָבָר שֶׁכָּלוּ לְאֲשִׁים עַד שְׂיִשְׂרָף וַיֵּצֵא לְבֵית הַדֶּשֶׁן וְאִין מוֹעֲלִין בְּדָבָר הַנֶּאֱכָל כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ד

עיי' לעיל עין משפט ח

עין משפט ע. פ.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ו

חֲטֵאת בְּהֶמָּה וְאֲשָׁם וְזִבְחֵי שְׁלָמֵי צְבוֹר מוֹעֲלִים בְּכֹל מִשְׁהֶקְדָּשׁוֹ עַד שְׂיִזְרֹק הַדָּם. נִזְרַק הַדָּם מוֹעֲלִין בְּאֵימורֵיהֶן עַד שְׂיֵצְאוּ לְבֵית הַדֶּשֶׁן. וְאִין מוֹעֲלִין בְּבֶשֶׂר. וְכֵן חֲטֵאת הָעוֹף מוֹעֲלִין בָּהּ מִשְׁהֶקְדָּשׁוֹ עַד שְׂיִזְהַ דָּמָה. הַזֶּה דָּמָה אִין בָּהּ מְעִלָּה. אָבֵל אָסוּר לְהַנּוֹת בְּמִרְאָתָהּ וְנוֹצְתָהּ. וְהַנְּהִנָּה בָּהֶן אַחַר הַזִּיָּה לֹא מְעַל:

ג. כסף משנה כל קדשי קדשים מועלים בהם וכו' עד מועלים בו והוא בבית הדשן. משנה בפרק ב' דמעילה (דף ט')

ד. כסף משנה חטאת בהמה ואשם וכו' עד הוזה דמה אין בה מעילה. משנה פ"ב דמעילה (דף ט'). ומ"ש אבל אסור ליהנות במוראתה ונוצתה וכו'. בסוף תמורה (דף ל"ד) עולת העוף שנתמצה דמה מוראתה ונוצה שלה יצאו מידי מעילה ואסיקנא דמ"מ אסורים בהנאה משום דנקברים הם כדאמרינן בפ"ק דיומא נבלעים במקומן וכל הנקברים אפרן אסור:

עין משפט ז

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ח

לָחֶם הַפָּנִים מוֹעֲלִין בּוֹ מִשְׁהֻקְדָּשׁ הָאֵף עַל פִּי שְׁעָדִין לֹא
נֶאֱפָה עַד שִׁיקְטִיר הַבְּזִיכִין. הַקְטִיר הַבְּזִיכִין הֵתֵר
בְּאֹכִילָה. וְכֵן שְׁתֵּי הַלֶּחֶם מוֹעֲלִין בְּהֵן מִשְׁהֻקְדָּשׁוֹ קָדָם
שִׁיאָפוּ עַד שִׁזְרַק דָּם הַכֶּבֶשִׂים. נִזְרַק דָּם הַכֶּבֶשִׂים הֵתֵר
בְּאֹכִילָה:

עין משפט ק

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פי"א ה"ג

כָּל קֹדֶשׁ הָאָמֹר בְּעֵנִין טְמֵאת אֶכְלִין וּמִשְׁקִין הוּא קֹדֶשׁ
מִקְדָּשׁ הַמִּקְדָּשִׁין וְכַגּוֹן בְּשֵׁר קֹדֶשׁי קֹדֶשִׁים. וּבְשֵׁר קֹדֶשִׁים
קָלִים. וְחִלּוֹת תּוֹדָה וְרִקִּיקֵי נְזִיר שֶׁנִּשְׁחַט עָלֵיהֶן הַזֶּבַח.
וְהַמִּנְחֹת שֶׁקָּדְשׁוֹ בְּכָלִי. וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים
מִשְׁקָרְמוֹ בַּתְּנוּרָה. אֲבָל חִלּוֹת תּוֹדָה וְרִקִּיקֵי נְזִיר שֶׁלֹּא
נִשְׁחַט עָלֵיהֶן הַזֶּבַח. וְהַמִּנְחֹת שֶׁלֹּא קָדְשׁוֹ בְּכָלִי. אֵינָן
לֹא כְּקֹדֶשׁ וְלֹא כְּחֻלִּין אֶלָּא כְּתְרוּמָה:

עין משפט ר

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב ה"ז

שְׁחָטָה עַד שֶׁלֹּא קָרְמוֹ פָּנֵי הַלֶּחֶם בַּתְּנוּרָה וְנֶאֱפְלוּ קָרְמוֹ
כְּלָן חוּץ מֵאֲחַת מֵהֶן. לֹא קֹדֶשׁ הַלֶּחֶם:

ה. כסף משנה לחם הפנים מועלים בו משהוקדשו וכו' עד נזרק דם הכבשים הותרו באכילה.
משנה בפרק ב' דמעילה (דף ט):

ו. כסף משנה כל קדש האמור וכו' אבל חלות תודה וכו' עד הרי הם כחולין. תוספתא פ"ק
דטהרות אלא שהיא כתובה בשיבוש:

ז. כסף משנה שחטה עד שלא קרמו פני הלחם בתנור וכו' עד סוף הפרק. משנה שם:

עין משפט ש

הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ז ה"ח

וְכֵן הֵדִין בְּשָׁנֵי כִּבְשֵׁי עֲצָרֶת עִם שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הַבָּאוֹת
 עִמָּהֶן שָׂאֵם חֵשֶׁב מִחֲשֻׁבֶּת זְמַן בְּכִבְשֵׁים נִתְּפָגְלוּ שְׁתֵּי
 הַלֶּחֶם. חֵשֶׁב שֵׁי־אֶכֶל מִשְׁתֵּי הַלֶּחֶם לְמִחָר. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם
 פָּגוּל וְהַכִּבְשֵׁים אֵינָן פָּגוּל. חֵשֶׁב בְּאַחַת מֵאַרְבַּע
 הָעֲבוּדוֹת לֶאֱכֹל כְּזֵית מִבֶּשֶׂר הַזֵּבַח עִם הַלֶּחֶם לְמִחָר.
 הַלֶּחֶם לְבָדוֹ פָּגוּל וְהַתּוֹדָה אוֹ הַכִּבְשֵׁים אֵינָן פָּגוּל:

עין משפט ת.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ח

עיין לעיל עין משפט צ

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פי"א הי"ג

עיין לעיל עין משפט ק

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה הי"ד

סֵדֶר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבְּזִיכִין בְּשֶׁבֶת כְּמִצְוֹתָן וְהִקְטִיר אֶת
 הַבְּזִיכִין לְאַחַר הַשֶּׁבֶת בֵּין לְאַחַר שֶׁבֶת זֶה בֵּין לְאַחַר שֶׁבֶת

ח. כסף משנה ומ"ש חשב באחת מארבע עבודות וכו'. שם ע"א בעא מיניה ר"א מרב
 השוחט את התודה לאכול למחר כזית ממנה ומלחמה מהו. ופירש רש"י ממנה
 ומלחמה כחצי זית מזה וכחצי זית מזה. לאיפגולי תודה לא מיבעיא לי השתא כולו מלחמה
 לא מיפגלא ממנה ומלחמה מיבעיא כי קא מיבעיא לי לאיפגולי לחם מי מצרף תודה
 לאיפגולי לחם או לא א"ל אף בזו הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת וכו' ואיכא דמתני
 לה אכבשים בעא מיניה השוחט את הכבשים לאכול למחר כזית מהם ומלחמה מהו וכו'
 מי מצטרפי כבשים לאיפגולי לחם או לא אמר ליה אף בזו הלחם מפוגל והכבשים אינם
 מפוגלים וכו' מאן דמתני לה אתודה כ"ש אכבשים ומאן דמתני לה אכבשים כבשים הוא
 דהוזקקו זה לזה לתנופה אבל תודה דלא הוזקקה זה לזה לתנופה לא. ופירש"י אבל תודה
 לא פשיטא ליה דליפגול לחם. ופסק כלישנא דתודה פשט ליה וכ"ש לכבשים ואע"ג
 דלישנא קמא הוא משום דכיון דאיכא תרי לישני ה"ל ספיקא ולחומר. והר"י קורקוס ז"ל
 כתב טעם אחר דלא שבקינן מאי דפשיטא להאי לישנא למנקט ספיקא דאידיך לישנא:

אֲחֶרֶת הַבָּאָה נִפְסַל הַלֶּחֶם. וְהָרִי הוּא כְּקֹדְשִׁים שְׁנַפְסְלוּ
שְׁחִיבִין עֲלֵיהֶן מְשֻׁם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא כְּמוֹ שִׁיתְבָּאֵר:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ח
עיין לעיל עין משפט צ

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ז

הַמִּנְחוֹת מוּעֲלִין בְּהֵן מִשְׁהוּקְדָּשׁוֹ טָאָף עַל פִּי שְׁעָדִין לֹא
נִתְקַדְּשׁוּ בְּכָלִי שָׂרֵת עַד שִׁיקְטִיר הַקֶּמֶץ. קָרַב הַקֶּמֶץ
הִתְרוּ הַשְּׂרִירִים בְּאֲכִילָה. וְאִם נִפְסְלוּ הַשְּׂרִירִים אוֹ חֲסְרוּ
וְאַחַר כֵּן הַקְטִיר הַקֶּמֶץ הוֹאִיל וְהַקְטָרָה זֹו אֵינָה מִתְּרַת
הַשְּׂרִירִים בְּאֲכִילָה הָרִי הַדְּבָר סָפֵק אִם יֵצְאוּ יְדֵי מְעִילָה
אוֹ לֹא יֵצְאוּ:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פי"א הי"ג
עיין לעיל עין משפט ק

עין משפט ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג הי"ז

וְהַמִּנְחוֹת הַנִּקְמָצוֹת בְּאַרְבָּעָה י. בְּקִמְיָצָה. וּבְנִתְיִנֵּת הַקֶּמֶץ
בְּכָלִי שָׂרֵת. וּבְהוֹלְכֵת הַקֶּמֶץ לְמִזְבֵּחַ. וּבְזִרְיָקְתוֹ עַל הָאֵשׁ:

ט. כסף משנה המנחות מועלין בהן משהוקדשו וכו' עד הותרו השירים באכילה ואין בהם
מעילה. משנה ב' בפרק ב' דמעילה (דף י'). ומה שכתב ואם נפסלו השירים או חסרו וכו'.
סוף פירקא קמא דמנחות בעיא דלא איפשיטא:

י. כסף משנה ומ"ש והמנחות הנקמצות בד' וכו'. משנה בפירקא קמא דמנחות (דף י"ב)
ובריש פ"ב דמנחות [י"ג] ובספ"ק דזבחים (דף י"ג): מדמה ארבע עבודות אלו לארבע
עבודות שבזבח דקומץ היינו שוחט. מוליך היינו מוליך. מקטיר היינו זורק. נותן בכלי דמי
לקבלה. ופירש"י קומץ דמי לשוחט שזה נוטל ומפריש חלק לגבוה מחלק כהנים וכן זה:

עין משפט זז.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ז

עין לעיל עין משפט ה

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ג

כִּיצַד הָעוֹלָה. אֶחָד עוֹלֵת הָעוֹף וְאֶחָד עוֹלֵת בְּהֵמָה
וְהַקֹּמֵץ וְהַלְבוֹנָה וּמִנְחַת כֹּהֲנִים וְהַחֲבִיתִין וּמִנְחַת נְסֻכִים
מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁעַת הַקֹּדֶשׁן עַד שְׂיִצְאוּ אַחַר שְׂרַפְתָּן עַל
הַמִּזְבֵּחַ לְבֵית הַדָּשָׁן:

עין משפט י.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ד

דָּשָׁן הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן כִּבֵּין קֶדֶם הָרֵמַת הַדָּשָׁן בֵּין אַחַר
הָרָמָה מוֹעֲלִין בוֹ:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ב ה"ו

וְאֵף עַל פִּי שְׂאִין הוֹצָאתוֹ לַחוּץ עֲבוּדָה ל'. אֵין בְּעֵלִי
מוֹמִין מוֹצִיאִין אוֹתוֹ. וְכִשְׂמוֹצִיאִין אוֹתוֹ לַחוּץ לְעִיר

כ. כסף משנה דשן מזבח החיצון וכו'. בפ"ב דמעילה (דף ט') אתמר הנהנה מאפר תפוח שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ור"י אמר מועלין בו לפני תרומת הדשן כ"ע לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר תרומת הדשן וידוע דהלכה כר"י. ובפ' ב"ש (דף מ"ה) וברפ"ג דמעילה (דף מ"ו) קאמר סתם גמ' דתרומת הדשן אע"פ שנעשית מצותו מועלים בו:

ל. כסף משנה ואע"פ שאין הוצאתו לחוץ עבודה אין בעלי מומין מוציאין אותו. בפ"ב דיומא (דף כ"ג) ופסק כת"ק אליבא דר' יוחנן: וכשמוציאין אותו חוץ לעיר וכו': ולא יפזרנו שם וכו'. בפרק כל שעה (דף כ"ו) ובשילהי תמורה (דף ל"ד) אמרינן דתרומת הדשן אסור בהנאה דתניא ושמו בנחת ושמו כולו ושמו שלא יפזר: כתב הראב"ד ושמו שיניחנו בנחת. א"א זה לא נאמר אלא על תרומת הדשן וכו'. טעמו של הראב"ד משום דכי כתיב ושמו בתרומת הדשן שהכהן תורם בכל יום שחרית ונותנו אצל המזבח כמו שכתב רבינו לעיל בפרק זה הרמת הדשן מעל המזבח מ"ע על דשן זה הוא שאמרו שהוא אסור בהנאה

מְנִיחִין אוֹתוֹ בְּמָקוֹם שְׂאִין הָרוּחוֹת מְנִשְׁבוֹת בוֹ בְּחֻזְקָה.
וְלֹא חֲזִירִים גּוֹרְפִים אוֹתוֹ. וְלֹא יִפְזְרְנוּ שָׁם שְׁנֵאמַר
(ויקרא ו-ג) 'וְשָׂמוּ'. שְׂיִנְיָחְנוּ בְּנַחַת. וְאָסוּר לְהַנּוֹת בוֹ:

דף ט:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז ה"ב

צָמַר שֶׁבְּרָאשֵׁי כְּבָשִׁים וְשֶׁעַר שֶׁבְּזֶקֶן הַתִּישִׁים וְהַעֲצָמוֹת
וְהַגִּידִים וְהַקְּרָנִים וְהַטְּלָפִים בְּזִמְן שֶׁהֵן מְחַבְּרִין מִקְטִירִין
אֶת הַכֹּל. וְאִם פָּרְשׁוּ לֹא יַעֲלוּ שְׁנֵאמַר (דברים יב-כז)
'עֲלֹתֶיךָ הַבָּשָׂר וְהַדָּם'. וְכֹלֵן שֶׁפָּקְעוּ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא
יִחֲזִיר. וְכֵן גִּחְלַת שֶׁפָּקְעָה מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִחֲזִיר:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"י

הַנְּהֵנָה מִקְדָּשֵׁי קְדָשִׁים כָּלָם לְפָנֵי זְרִיקַת דָּמִים. אוֹ
מֵאֵימורֵי קְדָשִׁים קָלִים לְאַחַר זְרִיקָה. אוֹ שְׁנֵהֵנָה מִן

ומועלין בו לא על שאר הדשן שנשאר שם שמורדין אותו למטה ומוציאין אותו חוץ לעיר:
כתב הר"י קורקוס ז"ל נראה שדין ההנאה למד רבינו מההיא דפרק ב' דמעילה שנחלקו רב
ור"י בנהנה מאפר שעל תפוח לאחר שהרימו הדשן דר"י סבר שמועלין ורב סבר שאין
מועלין והלכה כר"י וכן פסק רבינו בהל' מעילה:

מ. כסף משנה הנהנה מקדשי קדשים כולם וכו'. פלוגתא דרב ולוי בפ"ב דמעילה (דף ט')
ופסק כרב דאמר מה שנהנה יפלו לנדבה ותניא כוותיה ואע"ג דתניא כוותיה דלוי לא
עדיפא כולי האי דמשמע דהוא גופיה תני לה דלמדים לפני חכמים היינו לוי כך כתב הר"י
קורקוס ז"ל. ופירש"י מה שנהנה כלומר קרן וחומש שהייב לשלם בשביל מה שנהנה יפלו
לנדבה לקרבנות צבור. והתוס' פירשו לנדבה לעולות קיץ למזבח. ומה שכתב או שנהנה מן
העולה כולה או מן הקומץ והלבונה ומנחת כהנים והחביתין יפול מה שנהנה לנדבה. בתוספת'
שאכתוב בסמוך. ומ"ש מעל בקרבנות הצבור יפול מה שנהנה ללשכה. שם בברייתא קרבנות

הַעוֹלָה פְּלֵה אוּ מִן הַקֹּמֵץ וְהַלְבוֹנָה וּמִנְחַת כֹּהֲנִים
וְהַחֲבִיתִין. יִפֹּל מֵה שְׁנֵהָנָה לְנֹדָבָה. מְעַל בְּקִרְבָּנוֹת הַצְּבוּר
יִפֹּל מֵה שְׁנֵהָנָה לְלִשְׁכָּה:

עין משפט ג.ד.ה.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ז

הַנֶּהֱנָה מִדְּמֵי חֲטָאת יְעַד שְׁלֵא קָרְבָּה חֲטָאתוֹ יוֹסִיף חֲמִשׁ
עַל מֵה שְׁנֵהָנָה וַיָּבִיא בְּדָמָיו חֲטָאתוֹ וַיָּבִיא קָרְבַּן אָשָׁם

צבור לצבור. ופירש רש"י לנדבת צבור לשופרות, ובסוף תוספתא דמעילה דנהנה מקדשי קדשים לפני זריקת דמים מקדשים קלים לאחר זריקת דמים מן העולה מן הקומץ ולבונה ומנחת כהן משוח ומנחת נסכים יפלו ללשכה מקרבנות צבור יפלו לנדבה כך היא נוסחא דידן בתוספתא, וגירסת רבינו בתוספתא היתה מהופכת מנוסחא דידן ויש ראייה לנוסחת רבינו דבגמ' דידן תניא גבי הנהנה מקדשי קדשים לפני זריקת דמים ומקדשים קלים לאחר זריקת דמים מה שנהנה יפלו לנדבה. ופירוש ללשכה מ"כ בשם הרא"ש דהיינו לבדק הבית לשיירי לשכה:

ג. כסף משנה הנהנה מדמי חטאת וכו' וכן אם נהנה מדמי אשם עד שלא קרב אשמו יוסיף חומש ויביא בדמיו אשמו. כך היא הנוסחא הנכונה בדברי רבינו ובספרים כתוב ויביא בדמיו חטאתו והוא ט"ס. ודינין אלו ברייתא בפ"ב דמעילה (דף ט') הנהנה מדמי חטאת ומדמי אשם עד שלא קרבה חטאתו יוסיף ויביא חטאת עד שלא קרב אשמו יוסיף ויביא אשם קרבה חטאתו ילכו לים המלח כבר קרב אשמו יפלו (דמיו) לנדבה וכו' קרבנות המזבח למזבח קרבנות בדק הבית לבדק הבית. ופי' רש"י כגון שנהנה ממקצת הדמים שהפריש לחטאתו או לאשמו אם נודע לו שמעל קודם שקרב החטאת והאשם מהשאר מוסיף הקרן והחומש על המעות שנשארו ויביא ככולן החטאת או האשם ואם לא נודע לו עד אחר שהקריב חטאתו א"נ נודע לו קודם אלא שלא בא לשלם עד שקרבה ה"ל חטאת שמתו בעליה ולמיתה אזלא וים המלח למעות במקום מיתה לבהמה אבל באשם קי"ל כל שבחטאת מתה באשם רועה ויפלו דמיה לנדבה הילכך מעות אלו יפלו לנדבה ובגמרא העמידו רישא זו אליבא דר"ש וס"ל כל חטאת שכיפרו בעליה באחרת תמות ולכך מעות ילכו לים המלח כיון שהיו ראויים להכלל עם החטאת ולא נכלל וקרבה החטאת אבל חכמים שסוברים שלא אמרו חטאת שכיפרו בעליה מתה אלא באבדה ונמצאת אחר כפרה ה"ע לא ילכו לים המלח והיינו סיפא דכל קרבנות מזבח למזבח דמשמע בין קודם כפרה בין לאחר כפרה והעלה אביי דרישא ר"ש וסיפא רבנן ואחר כך אמרו שם (דף מ"ד) אמר רבא הא דאמרת כבר קרבה חטאתו ילכו לים המלח ה"מ דאתיידע ליה קודם כפרה אבל (אתיידע

עַל מְעִילָתוֹ. וְכֵן אִם נִהְיָה מִדְּמֵי אֲשֶׁם עַד שֶׁלֹּא קָרַב
 אֲשֶׁמוֹ יוֹסִיף חֲמֵשׁ וַיָּבִיא בְּדַמּוֹ אֲשֶׁמוֹ וַיָּבִיא אֲשֶׁם אַחֵר
 לְמְעִילָתוֹ. שֶׁקְּרָבָנוֹת הַמְּזִבַּח מְעִילָתָן לְקְרָבָנוֹת הַמְּזִבַּח
 וְקִדְשֵׁי בֶּדֶק הַבַּיִת מְעִילָתָן לְבֶדֶק הַבַּיִת. נוֹדַע לוֹ שֶׁמַּעַל
 וְאַחֵר כֶּף קְרָבָה חֲטָאתוֹ וְעַדִּין לֹא הִפְרִישׁ מְעִילָתוֹ אוֹ
 שֶׁהִפְרִישָׁהּ וְלֹא פָלְלָהּ בְּדַמֵּי חֲטָאתוֹ יוֹלִיךְ הַמְּעִילָה
 וְחֲמִשָּׁה לַיָּם הַמֶּלֶח. נוֹדַע לוֹ שֶׁמַּעַל אַחֵר שֶׁקְּרָבָה

ליה) לאחר כפרה יפלו (דמים) לנדבה שאין מפרישין בתחילה לאיבוד. פי' שכשנודע קודם כפרה ה"ל להוסיף קרן וחומש על דמי חטאת שהרי לא היתה תחלת הפרשתן לאיבוד וכיון שלא הוסיף הוי כחטאת שכיפרו בעליה ולמיתה אבל כשנודע לו אחר שקרב חטאת אם מתה ילכו לים המלח נמצא תחלת הפרשתן לאיבוד הילכך יפלו לנדבה. ויש לתמוה על רבינו כיון שהלכה כרבנן דאין חטאת שכיפרו בעליה מתה אלא כשנמצאת אחר כפרה כמו שנתבאר בפרק רביעי מפסולי המוקדשין איך כתב רישא דברייתא ודברי רבא דכולהו בדרישא שייכא דאילו לרבנן דסברי שכל שנמצאת קודם כפרה אינה מתה ה"ה כאן שנודע לו קודם כפרה אין הולכות לים המלח דרישא ודברי רבא ע"כ אדר"ש קיימי. ותירץ הר"י קורקוס ז"ל שסובר רבינו שכיון שרבא אמר סתם הא דאמרת ה"מ וכו' אבל וכו' מ"ט אין מפרישין וכו' ודאי דלהלכה אמר כך ולא אליבא דר"ש בלחוד ופליג אדאביי דמוקי רישא כר"ש דוקא וסבר רבא דרבנן מודו בכי הא דדוקא באבדה הוא שאמרו כן לפי שחטאת זו היתה עיקר חטאת ואינה יוצאה מדין חטאת ואין אומרין שתמות אלא א"כ היתה אבודה בשעת כפרה שהרי נדחית לגמרי מהקרבה אבל מעות אלו לא הפרישן לקנות חטאת ובכל דהו אזלי לים המלח ומודו רבנן לר"ש בכי הא. א"צ י"ל דדמיא הא מילתא להא דאמר רב הונא שאם משך אחת מהן דכ"ע מודו שהשנייה מתה אף על פי שנמצאת קודם כמו שנתבאר פרק רביעי דתמורה ופרק רביעי מפסולי המוקדשין וטעמא משום דדחיה בידים היא ולא נחלקו אלא בבא לימלך וה"נ כיון שנודע לו והיה יכול להוסיף בחטאת ולא הוסיף ולא בא לימלך הא דחנהו בידים ואביי אפשר דפליג עלה אבל רבא סבר כרב וברייתא כרבנן ומפרש דינא אליבא דהלכתא. גם מדברי המקשה שם יש קצת סיוע לזה שלא הקשה אלא משום דמשמע ליה דכל קדשי מזבח למזבח בכל גוונא רישא ר"ש היא ופליגא אסיפא וע"ז תמה רישא ר"ש וסיפא רבנן וא"ל אין אבל אם הסיפא לא מיירי בכל גוונא פירוש דלא הוי כללא דסיפא גוונא דרישא לא אצטרכינן לאוקמה רישא ר"ש וסיפא רבנן כדפרישית דלא דמי עכ"ל:

חֲטָאתוֹ יִפְלוּ מַעוֹת הַמְּעִילָה וְחַמְּשָׁה לְנִדְבָה שְׁאִין
מִפְּרִישֵׁין בְּתַחֲלָה לְאַבוּד. וּבֵין כֶּף וּבֵין כֶּף יָבִיא אֲשֶׁם
מְעִילָתוֹ. וּבְאֲשֶׁם בֵּין שְׁנוּדָע לוֹ שְׁמַעַל קֹדֶם שְׁקָרַב אֲשָׁמוֹ
אוֹ אַחַר שְׁקָרַב תִּפְּל מְעִילָתוֹ וְחַמְּשָׁה לְנִדְבָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא
כְּמוֹתֵר אֲשֶׁם וַיָּבִיא אֲשֶׁם מְעִילָתוֹ:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"י

הַנֶּהֱנָה מִקְדָּשֵׁי קְדָשִׁים כָּלָם לְפָנֵי זְרִיקַת דָּמִים. אוֹ
מֵאֵימורי קְדָשִׁים קָלִים לְאַחַר זְרִיקָה. אוֹ שְׁנֵהֱנָה מִן
הָעוֹלָה כָּלָה אוֹ מִן הַקּוֹמֵץ וְהַלְבוּנָה וּמִנְחַת כֹּהֲנִים
וְהַחֲבִיתִין. יִפְּל מֵה שְׁנֵהֱנָה לְנִדְבָה. מְעַל בְּקָרְבָּנוֹת הַצְּבוּר
יִפְּל מֵה שְׁנֵהֱנָה לְלִשְׁכָּה:

ט. כסף משנה הנהנה מקדשי קדשים כולם וכו'. פלוגתא דרב ולוי בפ"ב דמעילה (דף ט')
ופסק כרב דאמר מה שנהנה יפלו לנדבה ותניא כוותיה ואע"ג דתניא כוותיה דלוי לא
עדיפא כולי האי דמשמע דהוא גופיה תני לה דלמדים לפני חכמים היינו לוי כך כתב הר"י
קורקוס ז"ל. ופירש"י מה שנהנה כלומר קרן וחומש שחייב לשלם בשביל מה שנהנה יפלו
לנדבה לקרבנות צבור. והתוס' פירשו לנדבה לעולות קיץ למזבח. ומה שכתב או שנהנה מן
העולה כולה או מן הקומץ והלבונה ומנחת כהנים והחביתין יפול מה שנהנה לנדבה. בתוספת'
שאכתוב בסמוך. ומ"ש מעל בקרבנות הצבור יפול מה שנהנה ללשכה. שם בברייתא קרבנות
צבור לצבור. ופירש רש"י לנדבת צבור לשופרות, ובסוף תוספתא דמעילה דנהנה מקדשי
קדשים לפני זריקת דמים מקדשים קלים לאחר זריקת דמים מן העולה מן הקומץ ולבונה
ומנחת כהן משוח ומנחת נסכים יפלו ללשכה מקרבנות צבור יפלו לנדבה כך היא נוסחא
דידן בתוספתא, וגירסת רבינו בתוספתא היתה מהופכת מנוסחא דידן ויש ראייה לנוסחת
רבינו דבגמ' דידן תניא גבי הנהנה מקדשי קדשים לפני זריקת דמים ומקדשים קלים לאחר
זריקת דמים מה שנהנה יפלו לנדבה. ופירוש ללשכה מ"כ בשם הרא"ש דהיינו לבדק הבית
לשיירי לשכה: